

ние сме дѣца на краля. И когато азъ стана кралъ, нѣма да те забравя! . . .

Бессъ знаела, че принцоветъ сж затворени въ тъмницата. Тя се зачервила. поклонила се и имъ казала:

— Азъ съмъ щастлива. че мога да услужа на ваше кралско височество! . . . Азъ съмъ ваша слуга.

— Не, ти си наша другарка! . . . Ние те обичаме и никога нѣма да те забравимъ! Ти ни развесели . . . Ние ще дойдемъ да те вземемъ съ златни кола и ще те заведемъ въ нашитѣ палати. Какъ ти е името?

Вие казвате, че никога нѣма да ме забравите! . . . Наричайте ме тогава *Незабравимата!* — засмѣно отговорила Бессъ. Това е най-добрѣ . . .

Всеки день Бессъ посѣщавала нещаснитѣ дѣца. Тя имъ брала цвѣтя. събирала камъчета, ловила пеперудки и имъ пѣла хубави пѣсни съ сладкия си гласъ.

Веднажъ миналъ случайно отъ тамъ кралъ Георги и заблѣжилъ това. Той съ ядъ ударилъ момиченцето и едва не я стѣпкалъ съ коня си . . .

— Ако това се повтори, извикалъ гнѣвно той, азъ ще заповѣдамъ да затворятъ и тебе и баща ти! . . .

Дълго врѣме кралъ Георги не управлявалъ. Народътъ се разбунтувалъ да защити младитѣ принцове. разбилъ войската на кралъ Георги и освободили дѣцата. . . .

Нея вечеръ Бессъ се приближила до прозореца на тъмницата, но тамъ вече нѣмало никого.

Отначало ѝ било жално и тя заплакала Но послѣ се зарадвала, че дѣцата сж вече на